

Documentele fundamentale ale Partidului Comunist din Peru [Fundamental documents of the Communist Party of Peru | Romanian]

Documentele fundamentale ale Partidului Comunist din Peru

I.

DESPRE MARXISM-LENINISM-MAOISM

În focul luptei de clasă, ideologia proletariatului mondial a apărut sub numele de marxism, fiind dezvoltată apoi în marxism-leninism și mai târziu în marxism-leninism-maoism. De aceea ideologia științifică a proletariatului, atotputernică pentru că este adevărată, are trei etape sau repere în procesul său dialectic de dezvoltare: 1) marxism, 2) leninism și 3) maoism. Aceste trei etape fac parte din aceeași unitate care a început cu Manifestul Comunist acum o sută patruzeci de ani, cu epopeea eroică a luptei de clasă, în lupte acerbe și fructuoase dintre cele două linii în cadrul partidelor comuniste în sine și în opera titanică de gândire și acțiune pe care numai clasa muncitoare le poate genera. Astăzi, trei lumini nepieritoare se remarcă: Marx, Lenin și Mao Tze-Dun care, prin trei salturi mari, ne-au înarmat cu ideologia invincibilă a marxism-leninism-maoismului, care astăzi este în principal maoismul.

Cu toate acestea, deși marxism-leninismul a obținut o recunoaștere a validității sale universale, maoismul nu este pe deplin recunoscut ca a treia etapă a marxismului. Unii neagă pur și simplu condiția sa ca atare, în timp ce alții o acceptă doar ca „Gândirea lui Mao Țze-Dun”. În esență, ambele poziții, cu diferențele evidente dintre ele, neagă dezvoltarea generală a marxismului făcută de Președintele Mao Țze-Dun. Negarea caracterului de „ism” al maoismului îi neagă acestuia validitatea universală și, în consecință, condiția sa de a treia, nouă, și superioară etapă a ideologiei proletariatului mondial: marxism-leninism-maoismul, în principal maoismul, pe care îl susținem, apărăm și aplicăm.

Ca Introducere, pentru a înțelege mai bine maoismul și necesitatea de a lupta pentru acesta, să ne amintim ce a spus Lenin. El ne-a învățat că, pe măsură ce revoluția avansa spre Est, ea a elaborat condiții specifice care, deși nu negau principiile sau legile generale, erau situații noi pe care marxismul nu le putea ignora, cu riscul de a pune revoluția în pericolul de a fi înfrântă. În ciuda revoltelor împotriva noilor intelectuali pedanți și livrești, plini de liberalism și fals marxism, singurul lucru corect și just este de a aplica marxismul la condițiile concrete și de a rezolva noile situații și probleme cu care fiecare revoluție se confruntă în mod inevitabil. În fața „apărărilor îngrozite și fariseice ale ideologiei, ale clasei și ale poporului” pe care le proclamă revizionistii, oportuniștii și renegații, precum și atacurile furibunde împotriva marxismului lansate de către academicieni brutalizați și fățarnici din vechea orânduire care sunt corupți de putreda ideologie burgheză și care apără orbește vechea societate pe spinarea căreia trăiesc ca paraziți, Lenin a mai spus clar că revoluția din Est va prezenta surprize noi și mari, spre marea mirare a adepților care urmau numai căile binecunoscute care sunt incapabile să vadă noul; și, după cum știm cu toții, a avut încredere în tovarășii din Est pentru a rezolva problemele pe care marxismul nu le rezolvase încă.

Mai mult, trebuie să ținem cont de faptul că, atunci când tovarășul Stalin a afirmat în mod just și corect că am intrat în etapa leninismului ca dezvoltare a marxismului, a existat și atunci opoziție din partea celor care îmbracă haina unei presupuse apărări a marxismului. Mai erau și aceia care spuneau că leninismul se poate aplica numai în țările înapoiate. Însă, în focul luptei, practica a consacrat leninismul ca fiind o măreață dezvoltare a marxismului, iar ideologia proletară a strălucit victorios în fața lumii sub forma marxism-leninismului.

Astăzi, maoismul se confruntă cu situații similare. Toate lucrurile noi, precum marxismul, au avansat întotdeauna prin luptă și, în mod similar, maoismul se va impune la rândul său și va fi recunoscut.

În ceea ce privește contextul în care s-a dezvoltat Președintele Mao Țze-Dun și în care s-a

format maoismul la nivel internațional, acesta a luat naștere pe baza imperialismului, a războaielor mondiale, a mișcării proletare internaționale, a mișcării de eliberare națională, a luptei dintre marxism și revizionism, și a restaurării capitalismului în URSS. Trei mari repere istorice trebuie evidențiate în secolul actual: în primul rând, Revoluția din octombrie 1917, care a deschis era revoluției proletare mondiale; în al doilea rând, triumful Revoluției Chineze, în 1949, care a schimbat raportul de forțe în favoarea socialismului; și în al treilea rând, Marea Revoluție Culturală Proletară, care a început în 1966 ca o continuare a revoluției sub dictatura proletariatului în vederea menținerii direcției revoluționare spre comunism. Este suficient să subliniem faptul că Președintele Mao a condus două dintre aceste glorioase evenimente istorice.

În China, ca centru al revoluției mondiale, maoismul a fost exprimat concret în cadrul celei mai complexe convergențe a contradicțiilor și a luptei de clasă intense și nemiloase care

a fost marcată de pretențiile puterilor imperialiste de a rupe și împărți China după prăbușirea Imperiului Manciurian (1911), mișcarea antiimperialistă din 1919, revolte ale marilor mase țărănești, douăzeci și doi de ani de luptă armată a revoluției democratice, marea luptă pentru construirea și dezvoltarea socialismului și cei zece ani de furtuni revoluționare pentru a duce mai departe Revoluția Culturală, precum și cea mai acută luptă dintre cele două linii din cadrul Partidului Comunist Chinez, în special împotriva revizionismului. Toate acestea se încadrează în situația internațională descrisă mai sus. Noi din această totalitate de fapte istorice trebuie să extragem patru evenimente de o importanță extraordinară: înființarea Partidului Comunist din China (PCC) în 1921; răscoala Recoltei de Toamnă care a inițiat încercuirea orașelor pornind din mediul rural, în 1925; proclamarea Republicii Populare, în 1949; și Marea Revoluție Culturală Proletară, din 1966-1976; în toate acestea Președintele Mao a fost protagonistul și liderul de necontestat al Revoluției Chineze.

Putem spune din biografia președintelui Mao Țze-Dun că el s-a născut la 26 decembrie 1893, deschizând ochii într-o lume tulbure și pârjolită de flăcările războiului; fiu de țărani, avea

șapte ani atunci când a început Răscoala Boxerilor; student fiind la un colegiu de formare a

cadrelor didactice, avea optsprezece ani atunci când imperiul s-a prăbușit și s-a înrolat ca soldat,

devenind mai târziu un mare organizator al țăranilor și al tinerilor din Hunan, provincia sa natală.

Fondator al Partidului Comunist și al Armatei Roșii a Muncitorilor și Țăranilor, el a consacrat

strategia înconjurării orașelor pornind din mediul rural, dezvoltând Războiul Popular ca teoria

militară a proletariatului. El a fost teoreticianul Noii Democrații și fondatorul Republicii Populare; un promotor al Marelui Salt Înainte și al dezvoltării socialismului; liderul luptei împotriva revizionismului contemporan al lui Hrușciov și a acoliților săi, conducător și lider al Marii Revoluții Culturale Proletare. Acestea sunt repere ale unei vieți dedicate complet și exclusiv revoluției. Proletariatul a cunoscut trei triumfuri gigantice în acest secol: două dintre ele aparțin Președintelui Mao și, dacă unul este suficient de glorios, două sunt încă și mai glorioase.

Cu privire la Conținutul maoismului, al esenței sale, trebuie să subliniem următoarele

probleme de bază:

I. Teoria

Marxismul se compune din trei părți: filozofia marxistă, economia politică marxistă și

socialismul științific. Dezvoltarea tuturor acestor trei componente dă naștere unui mare salt

calitativ al marxismului în ansamblu, ca unitate la un nivel superior, ceea ce implică o nouă

etapă. În consecință, esențialul este să arătăm că Președintele Mao, după cum se poate observa în

teorie și practică, a generat un astfel de salt calitativ important. Să evidențiem acest lucru cu

ajutorul următoarelor puncte:

În filozofia marxistă a dezvoltat esența dialecticii, legea contradicției, determinând-o ca singura lege fundamentală; și, pe lângă profunda sa înțelegere dialectică a teoriei cunoașterii, al cărei centru sunt cele două salturi care alcătuiesc legea sa (de la practică la cunoaștere și invers,

drumul de la cunoaștere la practică fiind însă legea principală). Subliniem faptul că el a aplicat cu măiestrie legea contradicției în politică; mai mult, el a făcut accesibilă filosofia maselor populare, îndeplinind sarcina pe care Marx a lăsat-o neterminată.

În economia politică marxistă, Președintele Mao a aplicat dialectica pentru a analiza relația dintre bază și suprastructură și, ducând mai departe lupta marxism-leninismului împotriva tezei revizioniste a „forțelor de producție”, a concluzionat că suprastructura, conștiința, poate modifica baza și că, deținând puterea politică, forțele de producție pot fi dezvoltate. Dezvoltând ideea leninistă că politica este expresia concentrată a economiei, el a ajuns la concluzia că politica trebuie să fie în prim plan (aplicabilă la toate nivelurile) și că munca politică este vitală pentru munca economică; lucru care ne duce la adevărata întrebuintare a economiei politice, nu doar la o simplă politică economică.

În ciuda importanței sale, o problemă care este adesea ignorată, în special de cei care se confruntă cu revoluții democratice, este teza maoistă a capitalismului birocratic; adică capitalismul care se dezvoltă în națiunile oprimate de imperialism, împreună cu diferite grade de feudalism incluse, sau chiar stadii pre-feudale. Aceasta este o problemă vitală, în special în Asia, Africa și America Latină, deoarece o bună conducere revoluționară derivă din înțelegerea sa, mai ales atunci când confiscarea capitalului birocratic formează baza economică pentru continuarea revoluției socialiste ca a doua etapă.

Însă principalul lucru este că Președintele Mao Țze-Dun a dezvoltat economia politică a

socialismului. Critica sa asupra construcției socialiste din Uniunea Sovietică este de o importanță

majoră, precum și tezele sale despre dezvoltarea socialismului în China: Luând agricultura ca

bază și industria ca principală forță a economiei, promovând industrializarea condusă de relația

dintre industria grea, industria ușoară și agricultură; luând industria grea drept centru al construcției economice și acordând totodată o atenție deplină industriei ușoare și agriculturii. Trebuie evidențiat Marele Salt Înainte precum și condițiile pentru executarea acestuia: Unu, liniapolitică care îi conferă un parcurs drept și corect; doi, forme organizaționale mici, mijlocii și mari, într-o cantitate mai mare sau mai mică; trei, un mare impuls, un efort gigantic al maselor populare pentru a-l pune în mișcare și pentru a-l duce la succes, un salt înainte ale cărui rezultate sunt apreciate mai mult pentru noul proces pus în mișcare și pentru perspectiva sa istorică decât pentru realizări imediate, plus legătura acestuia cu colectivizarea agricolă și comunele populare. În cele din urmă, trebuie să avem în vedere învățăturile sale despre obiectivitate și subiectivitate în înțelegerea și tratarea legilor socialismului, că, deoarece cele câteva decenii de socialism nu i-au permis să-și vadă dezvoltarea completă și, prin urmare, o mai bună înțelegere a legilor sale și specificului acestuia și, în principal, relația care există între revoluție și procesul economic, încorporată în sloganul „înțelegeți revoluția și promovați producția”. În ciuda importanței sale fundamentale, acestei dezvoltări a economiei politice marxiste i s-a acordat o atenție redusă.

În ceea ce privește socialismul științific, Președintele Mao a dezvoltat în continuare teoria claselor sociale, analizându-le pe plan economic, politic și ideologic. El a susținut violența revoluționară ca lege universală, fără nicio excepție; revoluția ca răsturnare violentă de la putere a unei clase de către alta, formulând astfel marea teză conform căreia „puterea politică crește din țeava armei”. El a rezolvat

problema cuceririi puterii politice în națiunile asuprite pe baza înconjurării orașelor pornind din mediul rural, determinându-i legile generale. El a definit și a dezvoltat teoria luptei de clasă din cadrul socialismului în care a demonstrat strălucit că lupta antagonică dintre proletariat și burghezie, între drumul socialist și drumul capitalist și între socialism și capitalism continuă. Faptul că în socialism nu s-a decis în mod concret cine va învinge, că este o problemă a cărei soluționare necesită timp, desfășurarea unui proces de restaurare și contrarestaurare, pentru ca proletariatul să aibă un control puternic și definitiv al puterii politice prin intermediul dictaturii proletare; și, în cele din urmă și în principal, soluția grandioasă de o importanță istorică, Marea Revoluție Culturală Proletară ca o continuare a revoluției socialiste sub dictatura proletariatului.

Aceste chestiuni de bază, simple și clare, dar cunoscute și incontestabile, arată dezvoltarea de către Președintele Mao a părților integrante ale marxismului și elevarea evidentă a marxism-leninismului la o a treia, nouă și superioară etapă: marxism-leninism-maoismul, în principal maoismul.

Continuând cu această scurtă sinteză, să ne uităm la alte puncte specifice care, deși derivă din cele de mai sus, ar trebui luate în considerare chiar dacă numai enumerativ, pentru a le scoate în evidență și a le acorda atenția cuvenită.

II. Noua Revoluție Democratică

În primul rând, ea reprezintă o dezvoltare a teoriei marxiste a statului, enunțând trei tipuri de

dictaturi:

1. Dictatura burgheziei, în vechile democrații burgheze precum Statele Unite ale Americii, un tip în pot fi încadrate dictaturile din națiunile asuprite precum cele din America

Latină;

2. Dictaturi ale proletariatului, precum cele din Uniunea Sovietică sau din China înainte de uzurparea puterii de către revizionişti; şi

3. Noua Democraţie, ca o dictatură unită, bazată pe alianţa muncitorească-ţărănească, condusă de proletariatul aflat sub conducerea Partidului Comunist, care s-a format în China în timpul revoluţiei sale democratice şi care se exprimă concret astăzi în Peru prin intermediul Comitetelor Populare, în zonele de bază şi în Republica Populară a Noii Democraţii în formare. Este fundamental să subliniem faptul că, în cadrul acestei dezvoltări a teoriei statului, diferenţa cheie între un sistem de stat ca dictatură a unei clase sau a mai multor clase care deţin puterea politică, care este principală, şi un sistem de guvernare, care este înţeles ca o organizaţie pentru exercitarea puterii politice.

Pe de altă parte, Noua Democraţie, una dintre dezvoltările extraordinare realizate de Preşedintele Mao, întruchipează cu măiestrie pentru noi revoluţia burgheză de tip nou, pe care numai proletariatul o poate conduce. Pe scurt, este revoluţia democratică din cadrul noi

ere a revoluţiei proletare mondiale în care evoluăm. Noua Revoluţie Democratică înseamnă o

nouă economie, o nouă politică şi o nouă cultură, în mod evident răsturnând vechea orânduire

şi sprijinind-o pe cea nouă cu forţa armelor, singura modalitate de a transforma lumea.

În cele din urmă, este important să subliniem faptul că Noua Democraţie este o revoluţie democratică. Deşi îndeplineşte în principal sarcinile democratice, avansează complementar şi

unele sarcini cu caracter socialist, astfel încât chestiunea

celor două etape, democratică și socialistă, care corespunde unor țări ca a noastră, este rezolvată temeinic, garantând că odată încheiată etapa democratică, aceasta va continua ca o revoluție socialistă, fără pauze sau întreruperi.

III. Cele Trei Instrumente

Problema construcției instrumentelor revoluției pune în fața partidului problema înțelegerii relației dintre partid, armată și frontul unit; și să înțeleagă și să trateze corect construcția interconectată a celor trei instrumente în plin război sau în apărarea noului stat, bazat pe puterea poporului înarmat, exprimând în acest fel o sarcină justă și corectă de conducere. Construcția lor este ghidată de principiul că o linie ideologică justă și corectă decide totul și tocmai pe această bază politico-ideologică se dezvoltă simultan construcția organizațională, în mijlocul luptei dintre linia proletară și linia burgheză și în cadrul furtunii luptei de clasă, cu precădere în război, ca formă principală a luptei actuale sau potențiale.

În ceea ce privește Partidul, Președintele Mao pleacă de la necesitatea Partidului Comunist, un nou tip de partid, un partid al proletariatului. Astăzi, am spune un partid marxist-leninist-maoist: un partid al cărui scop este să cucerească puterea politică și să o apere și, prin urmare, este legat indisolubil de războiul popular pentru a-l iniția, a-l dezvolta sau a-l purta cu scopul de a se apăra. Un partid susținut de masele populare, fie prin intermediul războiului popular care este un război al maselor, fie de frontul unit care, fiind un front al claselor progresiste, se bazează pe masele largi. Partidul se dezvoltă și se evoluează în funcție de etapele revoluției și de perioadele pe care le pot avea aceste etape. Motorul dezvoltării sale este contradicția care se concretizează în interiorul sa ca lupta dintre cele două linii, linia proletară și linia burgheză sau în general non-proletară, care este în esență și în principal o luptă împotriva revizionismului.

Acest lucru duce la importanța decisivă a ideologiei în viața partidului și la dezvoltarea campaniilor de rectificare, care slujesc la o mai mare ajustare a tuturor sistemelor organizațiilor de partid și a apartenenței la liniile ideologice și politice corecte și juste, asigurând predominanța liniei proletare și ținând conducerea partidului în strânsoarea sa de fier. Partidul servește la instaurarea puterii politice a proletariatului ca clasă conducătoare a Noii Democrații și, în principal, pentru instaurarea, întărirea și dezvoltarea dictaturii proletariatului și, prin revoluții culturale, atingerea mărețului scop final: comunismul. Din această cauză, Partidul trebuie să conducă totul în mod integral.

Armata revoluționară este o armată de tip nou. Este o armată care are ca scop îndeplinirea sarcinilor politice pe care Partidul le fixează în conformitate cu interesele proletariatului și ale poporului. Această caracteristică este exprimată concret în trei sarcini: Să lupte, să producă pentru a nu se preface într-o povară parazitară și să mobilizeze masele. Este o armată bazată pe dezvoltarea politică a ideologiei proletariatului, pornind de la marxism-leninism-maoism (azi), și din linia politică generală, precum și din cea militară pe care o poate institui Partidul. Este o armată bazată pe popor și nu pe arme, o armată care a luat naștere din mijlocul maselor de care a fost mereu legată, slujindu-le din toată inima, ceea ce îi permite să se miște printre oameni ca peștele în apă. Fără o armată populară, poporul nu are nimic, a afirmat Președintele Mao, în același timp învățându-ne și despre necesitatea conducerii absolute a partidului asupra armatei și mărețul său principiu: Partidul comandă arma și nu vom permite niciodată să fie altfel. Pe lângă faptul că a fundamentat temeinic principiile și normele pentru construirea unui nou tip de armată, însuși Președintele a cerut împiedicarea folosirii armatei pentru restabilirea capitalismului prin uzurparea conducerii printr-o lovitură de stat contrarevoluționară și, dezvoltând teza lui Lenin asupra

miliției populare, a dus mai departe decât oricine politica generală de înarmare a poporului, descoperind astfel un drum nou și arătând calea spre marea maselor înarmate, care ne va conduce la emanciparea definitivă a poporului și a proletariatului.

Președintele Mao a fost cel care a dezvoltat pentru prima dată o teorie completă asupra frontului unit și a consacrat legile acestuia. Un front al claselor sociale bazat pe alianța muncitorească-țăărănească ca garanție a hegemoniei proletariatului în revoluție, care este condus de proletariatul reprezentat de Partidul Comunist; pe scurt, un front unit sub conducerea Partidului Comunist, un front unit pentru războiul popular, pentru revoluție, pentru cucerirea puterii în favoarea proletariatului și a poporului. În sinteză, frontul unit reprezintă gruparea forțelor revoluționare împotriva forțelor contrarevoluționare pentru a duce lupta între revoluție și contrarevoluție, în principal prin războiul popular armat. Evident că frontul unit nu este același în fiecare etapă a revoluției și, în plus, are specificațiile sale în funcție de diferitele perioade istorice ale fiecărei etape; la fel, frontul unit într-o revoluție specifică nu este egal cu cel la nivel mondial, deși ambele urmează aceleași legi generale. În afară de aceasta, este important de subliniat relația dintre front și stat pe care Președintele Mao a enunțat-o în timpul evoluției războiului de rezistență împotriva Japoniei, arătând că frontul unit este o formă de dictatură comună, chestiune care merită să fie studiată mai ales de cei care se confruntă cu revoluțiile democratice.

IV. Războiul popular

Războiul popular este teoria militară a proletariatului mondial; în acesta sunt rezumate, pentru prima dată într-o formă sistematică și completă, experiența teoretică și practică a luptelor, acțiunilor militare și războaielor purtate de proletariat și experiența prelungită a luptei

armate a poporului și în special a războaielor neîncetate din China. Odată cu Președintele Mao, proletariatul își dobândește teoria militară; cu toate acestea, există încă multă confuzie și neînțelegere cu privire la această problemă. Și o mare parte din aceasta provine din modul în care este văzut Războiul Popular din China. În general, este considerat în mod derizoriu și disprețuitor ca fiind pur și simplu un război de gherilă; această afirmație denotă o lipsă de înțelegere. Președintele Mao a subliniat că războiul de gherilă conține o caracteristică strategică; însă datorită fluidității sale esențiale, desfășurarea războiului de gherilă nu este înțeleasă în forma care există, cum își dezvoltă mobilitatea, un război de mișcare, de poziție, cum se desfășoară marile planuri ale ofensivei strategice și acapararea de orașe mici, mijlocii și mari, care cuprind milioane de locuitori, combinând atacul din exterior cu insurecția din interior. Astfel, în concluzie, cele patru perioade ale revoluției chineze, și în principal de la războiul agrar până la războiul popular de eliberare, având în vedere războiul de rezistență anti-japonez dintre cele două, arată diferitele aspecte și complexități ale războiului revoluționar purtat timp de mai mult de douăzeci de ani în mijlocul unei populații uriașe și a unei imense mobilizări și participări a maselor. În acel război există exemple de toate felurile; și ceea ce este fundamental a fost extraordinar de bine studiat, iar principiile, legile, strategia, tactica, regulile sale au fost elaborate cu măiestrie. Prin urmare, în acest fabulos creuzet și pe baza a ceea ce a fost confirmat de marxism-leninism, Președintele Mao a dezvoltat teoria militară a proletariatului: Războiul Popular.

Trebuie să ținem cont de faptul că, ulterior, însuși Președintele Mao, conștient de existența bombelor atomice și a rachetelor și cu China deja deținându-le, a susținut și dezvoltat războiul popular pentru a-l duce în noile condiții ale existenței armelor atomice și ale războiului împotriva puterilor și superputerilor imperialiste. Pe scurt, războiul

popular este arma proletariatului și a poporului, chiar și în vederea confruntării războaielor atomice.

O chestiune crucială și decisivă este înțelegerea validității universale a războiului popular și aplicarea lui ulterioară, ținând cont de diferitele tipuri de revoluție și de condițiile specifice fiecărei revoluții. Pentru a clarifica această problemă cheie, este important să luăm în considerare faptul că nicio insurecție precum cea de la Petrograd, rezistența antifascistă sau mișcările de partizani din Europa din timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu s-au repetat, având aici în vedere și luptele armate care sunt duse în prezent în Europa. În ultimă analiză, Revoluția din Octombrie nu a fost doar o insurecție, ci și un război revoluționar care a durat câțiva ani. În consecință, în țările imperialiste revoluția poate fi concepută numai ca un război revoluționar, care astăzi este pur și

simplic războiul popular.

În sfârșit, astăzi mai mult ca oricând, noi comuniștii și revoluționarii, proletariatul și poporul, trebuie să ne făurim în: „Da. Suntem adepți ai teoriei omnipotenței războiului revoluționar. Nu este un lucru rău; este un lucru bun. Este marxist”; ceea ce înseamnă aderarea la invincibilitatea războiului popular.

V. Marea Revoluție Culturală Proletară

Dintr-o perspectivă istorică, este cea mai transcendentă dezvoltare a marxism-leninismului făcută de Președintele Mao; este soluția la marea problemă nerezolvată a continuării revoluției sub dictatura proletariatului: „Reprezintă o etapă nouă mai profundă și mai largă în dezvoltarea revoluției socialiste în țara noastră”.

Care era situația ce se prezenta? După cum se declara în Decizia Partidului Comunist Chinez privind Marea Revoluție Culturală Proletară: „Deși răsturnată, burghezia încearcă

totuși să se folosească de vechile idei, vechea cultură, vechile obiceiuri și moduri de viață ale claselor exploatoare pentru a corupe masele și pentru a cuceri mințile oamenilor în eforturile sale de a-și restabili puterea. Proletariatul trebuie să facă exact opusul: trebuie să dea lovituri frontale, fără milă, tuturor provocărilor burgheziei pe plan ideologic și să schimbe componența spirituală a întregii societăți folosind propriile idei, propria cultură, propriile obiceiuri și moduri noi de viață. Scopul nostru actual este să-i zdrobim, prin luptă, pe cei care ocupă posturi de conducere și urmează drumul capitalist, să criticăm și să respingem „autoritățile” burgheze reacționare din domeniile academice, să criticăm și să respingem ideologia burgheziei și a altor clase exploatoare, și să transformăm educația, literatura și arta și restul zonelor suprastructurii care nu corespund bazei economice a socialismului, pentru a facilita consolidarea și dezvoltarea sistemului socialist.”

În aceste condiții, a izbucnit cel mai zguduitor fenomen politic și cea mai mare mobilizare în masă pe care lumea a văzut-o vreodată și ale cărui obiective au fost astfel conturate de Președintele Mao: „Prezenta Mare Revoluție Culturală Proletară este complet necesară și foarte oportună în vederea consolidării dictaturii proletariatului, prevenirii restaurării capitalismului și construirii socialismului”.

De asemenea, subliniem și noi două chestiuni:

1. Revoluția Culturală presupune un reper în dezvoltarea dictaturii proletariatului către garantarea puterii politice a proletariatului, exprimată concret în existența Comitetelor Revoluționare; și
2. Restaurarea capitalismului în China după lovitura de stat contra-revoluționară din 1976 nu este o negare a Marii Revoluții Culturale Proletare, ci face parte din lupta dintre restaurare și contrarestaurare și dimpotrivă, ne arată importanța istorică transcendentă a Revoluției

Culturale în marșul de neoprit al omenirii spre comunism.

VI. Revoluția Mondială

Președintele Mao subliniază importanța revoluției mondiale ca o unitate, pe baza faptului că revoluția este tendința principală, în timp ce descompunerea imperialismului se accentuează pe zi ce trece, iar rolul jucat de mase crește tot mai mult în fiecare an, masele care își fac și își vor face simțită puterea lor transformatoare și de neoprit și repetă marele adevăr: ori ajungem cu toții în comunism, ori nu ajunge nimeni. În această perspectivă specifică din epoca imperialismului, marele moment istoric al „următorilor 50 până la 100 de ani”, și în acest context al perioadei de inițiere a luptei împotriva imperialismului american și a social-imperialismului sovietic, tigri de hârtie care luptă pentru hegemonie și amenință lumea cu un război atomic, pe care, în primul rând, trebuie să-l condamnăm, iar în al doilea rând, trebuie să ne pregătim noi înșine în prealabil pentru a-l combate cu războiul popular și a face revoluție. Pe de altă parte, pornind de la importanța istorică a națiunilor asuprite și, în plus, din perspectiva acestora atât în relațiile economice, cât și politice care evoluează pe seama procesului de descompunere a imperialismului, Președintele Mao a enunțat teza conform căreia „trei lumi se delimitează”. Toate acestea duc la necesitatea dezvoltării strategiei și tacticilor revoluției mondiale. Din păcate, știm puțin sau aproape nimic despre scrierile și declarațiile Președintelui Mao cu privire la aceste chestiuni fundamentale; cu toate acestea, foarte puținele lucruri cunoscute arată perspectivele mărețe pe care el le-a urmărit îndeaproape și mărețele principii pe care trebuie să le urmăm pentru a înțelege și a sluji revoluția proletară mondială.

VII. Suprastructura, ideologia, cultura și educația

Acestea și alte probleme conexe au fost studiate pe larg și profund de către Președintele Mao. Din acest motiv, aceasta

este de asemenea o altă chestiune de bază care merită atenție. În concluzie, conținuturile observate în aceste chestiuni fundamentale arată clar oricui vrea să vadă și să înțeleagă că avem, așadar, o a treia, nouă și superioară etapă a marxismului: maoismul; și că a fi marxist în zilele noastre înseamnă a fi marxist-leninist-maoist și în principal maoist.

Tot ceea ce a fost explicat în conținut ne conduce la două întrebări:

Ce este fundamental în maoism? Puterea politică este fundamentală în maoism. Puterea politică pentru proletariat, puterea pentru dictatura proletariatului, putere bazată pe o forță armată condusă de Partidul Comunist. Mai explicit:

1. Puterea politică sub conducerea proletariatului în revoluția democratică.

2. Puterea politică pentru dictatura proletariatului în revoluția socialistă și culturală.

3. Puterea politică bazată pe o forță armată condusă de Partidul Comunist, cucerită și apărată prin războiul popular.

Și, ce este maoismul? Maoismul este ridicarea marxism-leninismului la o a treia, nouă și superioară etapă, în lupta pentru conducerea proletară a revoluției democratice, dezvoltarea construcției socialismului și continuarea revoluției sub dictatura proletară ca revoluție culturală proletară; atunci când descompunerea imperialismului se adâncește și revoluția devine principala tendință a istoriei, în mijlocul celor mai complexe și mai mari războaie văzute până în prezent și a luptei inevitabile împotriva revizionismului contemporan.

Despre lupta în jurul maoismului

Pe scurt, lupta în China pentru instituirea Gândirii lui Mao

Țze-Dun a început în 1935 la Reuniunea din Tsunyi, când Președintele Mao a preluat conducerea Partidului Comunist din China. În 1945, Congresul al VII-lea a căzut de acord asupra faptului că PCC este condus de Marxism-Leninism-Gândirea lui Mao Țze-Dun, precizare suprimată de Congresul al VIII-lea, deoarece în el predomina o linie de dreapta. Al IX-lea Congres din 1969 a continuat Marea Revoluție Culturală Proletară și a ratificat faptul că PCC este ghidat de marxism-leninism-Gândirea lui Mao Țze-Dun; numai atât s-a putut avansa.

Pe plan internațional, aceasta a căpătat influență începând cu anii 1950; dar odată cu Marea Revoluție Culturală Proletară, s-a răspândit masiv și prestigiul ei a crescut puternic, iar Președintele Mao a fost recunoscut drept liderul revoluției mondiale și inițiatorul unei noi etape a marxism-leninismului; astfel, un mare număr de partide comuniste și-au asumat denumirea de marxism-leninism-Gândirea lui Mao Țze-Dun. La nivel mondial, maoismul s-a confruntat cu revizionismul contemporan, demascându-l în mod profund și cu forță și, de asemenea, a făcut asta și în propriile rânduri ale PCC, toate acestea înălțând și mai mult mărețul steag roșu al Președintelui Mao: A treia, nouă și superioară etapă a ideologiei proletariatului mondial. În prezent (1988), maoismul se confruntă cu triplul atac al revizionismului sovietic, chinez și albanez. Însă astăzi, chiar și printre cei care recunosc marile contribuții ale Președintelui Mao, inclusiv dezvoltarea marxismului, există unii care cred că suntem încă în stadiul marxism-leninismului, iar alții care acceptă doar Gândirea lui Mao Țze-Dun, dar în niciun caz maoismul. În această țară, evident, revizionistii care urmează bagheta diverșilor lor stăpâni, Gorbaciov, Deng, Alia sau Castro, au atacat continuu maoismul; printre ei trebuie condamnat, demascat și combătut fără încetare revizionismul nesimțit al lui Del Prado și al bandei sale, așanumitul „Partid Comunist Peruvian”; viclenia abjectă a autoproclamatului „Partidul Comunist din Peru, Patria Roja” (Patria Roșie) care, după ce s-au afirmat ca fiind „mari

maoiști”, au devenit slugile lui Deng, după ce anterior l-au condamnat când a fost demis în 1976, precum și antimaoismul așa-zisei „Izquierda Unida” (Stânga Unită), în interiorul căreia roiau toate pozițiile denaturate revizioniste și chiar antimarxiste ale unor falși marxiști și oportuniști de mai multefeluri. Trebuie să ridicăm maoismul ca o oglindă demascatoare a revizionistilor pentru a-i combate implacabil, muncind pentru dezvoltarea Războiului Popular și triumful revoluției democratice în desfășurare, care este o sarcină inevitabilă și irevocabilă cu caracter strategic. Partidul Comunist din Peru, prin intermediul fracțiunii conduse de Președintele Gonzalo, care a stimulat reconstituirea acestuia, a adoptat marxism-leninismul-Gândirea lui Mao Țze-Dun în 1966; în 1979 sloganul „Să susținem, să apărăm și să aplicăm marxism-leninismul-Gândirea

lui Mao Țze-Dun!”; în 1981: „Spre maoism!”; și, în 1982, a adoptat maoismul ca parte integrantă

și dezvoltare superioară a ideologiei proletariatului mondial: marxism-leninism-maoismul. Odată

cu Războiul Popular am înțeles mai profund ceea ce implică maoismul și ne-am asumat

angajamentul solemn de „a susține, a apăra și a aplica marxism-leninism-maoismul, în principal

maoismul!”, și să luptăm neîncetat pentru a-l ajuta să se afirme ca lider și ghid al revoluției

mondiale, steagul mereu roșu și nepieritor care este garanția triumfului pentru proletariat,

națiunile asuprite și popoarele lumii în marșul lor inexorabil și combativ de legiuni de fier către

țelul de aur, mereu strălucitor, al comunismului.

II.

ÎN LEGĂTURĂ CU GÂNDIREA LUI GONZALO

Toate revoluțiile, în procesul lor de dezvoltare, prin lupta proletariatului ca clasă conducătoare și, mai ales, lupta Partidului Comunist care ridică interesele lor de clasă irevocabile, dau naștere unui grup de lideri și în principal unul care reprezintă și conduce partidul, un lider cu autoritate și influență recunoscute. În realitatea noastră, acesta și-a găsit reprezentantul, datorită necesității istorice și a circumstanțelor, în Președintele Gonzalo, liderul partidului și al revoluției. Mai mult, aceasta fiind și baza pe care se formează toate conducerile, revoluțiile dau naștere unei gândiri care le ghidează, care este rezultatul aplicării adevărului universal al ideologiei proletariatului mondial la condițiile concrete ale fiecărei revoluții; o gândire călăuzitoare, indispensabilă pentru a obține victoria și pentru a cuceri puterea politică și, mai mult, pentru a continua revoluția și a menține mereu drumul către unicul și mărețul țel: comunismul; o gândire călăuzitoare care, ajungând la un salt calitativ de importanță decisivă pentru procesul revoluționar pe care îl conduce, se identifică cu numele celui care l-a modelat teoretic și practic. În situația noastră, acest fenomen s-a precizat mai întâi ca gândire călăuzitoare, apoi ca gândire călăuzitoare a Președintelui Gonzalo, iar mai târziu, ca Gândirea lui Gonzalo; pentru că Președintele este cel care, aplicând creativ marxism-leninism-maoismul la condițiile concrete ale realității peruane, a generat-o; înzestrând astfel partidul și revoluția cu o armă indispensabilă care reprezintă garanția victoriei ei.

Gândirea lui Gonzalo a fost creată în decursul a mulți ani de luptă intensă, tenace și neîncetată pentru a susține, apăra și aplica marxism-leninism-maoismul, de a relua calea lui Mariátegui și de a o dezvolta, de a reconstitui Partidul și, în principal, de a iniția, de a susține și dezvolta Războiul

Popular din Peru care slujește revoluția mondială și ca marxism-leninism-maoismul, în principal maoismul să fie, în teorie și practică, singurul său conducător și ghid. Este o necesitate de fond ca partidul să studieze Gândirea lui Gonzalo pentru o înțelegere mai justă și corectă a liniei politice generale, și în principal a liniei militare, având ca scop aprofundarea înțelegerii particularităților revoluției peruane, a ceea ce este specific și particular, chestiuni pe care Președintele Gonzalo le-a evidențiat cu măiestrie. În acest fel servim „marele plan de dezvoltare a zonelor de bază”, dezvoltarea Războiului Popular și perspectiva cuceririi puterii politice la nivel național.

Trebuie să studiem Gândirea lui Gonzalo, plecând de la contextul istoric care a generat-o; examinând baza ideologică care o susține; explicând conținutul acesteia, exprimat mai substanțial în linia politică generală și în linia militară care este centrul acesteia; urmărind ce este fundamental în cadrul acesteia, problema puterii politice, a cuceririi puterii în Peru, care este indisolubil legată de cucerirea puterii de către proletariat în întreaga lume; și trebuie să acordăm o atenție deosebită călirii sale în lupta dintre cele două linii.

În sinteză, aceste probleme fundamentale pot fi tratate prin aplicarea următoarei scheme:

I. Context istoric

Context internațional, în raport cu evenimentele istorice:

1. dezvoltarea de la al Doilea Război Mondial încoace;
2. puternica mișcare de eliberare națională și, în cadrul acesteia, procesul și triumful

Revoluției Chineze;

3. Revoluția cubaneză și impactul ei asupra Americii Latine;

4. marea luptă dintre marxism și revizionism

5. Marea Revoluție Culturală Proletară. Însă punctul cheie este de a observa cum, în această mare luptă de clasă la nivel mondial, Gândirea lui Gonzalo consideră că ia naștere o a treia etapă a ideologiei proletare: În primul rând, ca marxism-leninism, Gândirea lui Mao Țze-Dun, apoi Marxism-Leninism-Gândirea lui Mao Țze-Dun; și mai târziu, este definit ca maoism, înțelegându-i validitatea universală; și în acest fel ajungând la marxism-leninism-maoism, în principal maoism, ca expresie actuală a marxismului.

Context național.

1. societatea peruviană postbelică și în cadrul acesteia lupta politică, așa-numitul Front Național Democrat, acțiunile APRA (Alianța Populară Revoluționară Americană), lovitura de stat a lui Odría și lupta împotriva guvernării sale de opt ani, lupta dintre adepții APRA și comuniști; și în special, dezvoltarea capitalismului birocratic în anii 1960 și o parte a anilor 1970 și lupta de clasă acută care l-a însoțit; „Velasquismul” și așa-numita sa revoluție, disputa și înțelegerea secretă dintre burghezia compradoră și burghezia birocratică (facțiuni ale marii burghezii), oportunismul și în principal revizionismul susținătorilor lor;

2. lupta de clasă din mișcarea țărănească;

3. dezvoltarea mișcării muncitorești;

4. mișcarea intelectualilor;

5. lupta armată din țară, dusă în special de către MIR [Mișcarea Stângii Revoluționare] și ELN [Armata de Eliberare Națională] în 1965, precum și antecedentele lor din Blanco, Vallejos și Heraud; și

6. chestiunea partidului: cum un partid fondat pe o bază clară marxist-leninistă a degenerat într-un partid revizionist,

nevoia de a relua calea lui Mariátegui, de a-l dezvolta și de a reconstitui Partidul, Partidul Comunist din Peru pe care Mariátegui l-a fondat el însuși în 1928, și cum prin această reconstituire un partid marxist-leninist-maoist a fost construit. Aici este fundamental modul în care Gândirea lui Gonzalo a înțeles profund societatea peruviană și s-a concentrat asupra problemei cruciale a capitalismului birocratic, văzând necesitatea reconstituirii partidului și a cuceririi puterii politice, precum și a apărării acesteia cu ajutorul războiului popular.

II. Baza ideologică

Fără marxism-leninism-maoism, Gândirea lui Gonzalo nu poate fi concepută, deoarece aceasta din urmă este aplicarea creativă a maoismului la realitatea noastră. Întrebarea cheie cu privire la acest punct constă în înțelegerea procesului istoric al dezvoltării ideologiei proletare, a celor trei etape ale acesteia, modelate în cadrul marxism-leninism-maoismului și cu maoismul ca principal; și, în primul rând, este aplicarea marxism-leninism-maoismului ca adevăr universal la condițiile concrete ale revoluției peruane; prin urmare, Gândirea lui Gonzalo este în mod deosebit specifică Partidului Comunist din Peru și revoluției pe care o conduce. Gândirea călăuzitoare, atingând un salt calitativ de importanță decisivă pentru Partid și revoluție, a evoluat în Gândirea lui Gonzalo, marcând astfel un punct de cotitură în viața Partidului.

III. Conținuturi

1. Teoria. Cum sunt înțelese și aplicate cele trei părți integrale ale marxism-leninism-maoismului, în principal maoismul; sublinierea importanței pe care marxismul o acordă filosofiei, necesitatea de a ne-o însuși și mai ales aplicarea în filosofie a legii contradicției în studiul fiecărei probleme, urmărind întotdeauna definirea aspectului principal și a dezvoltării lucrurilor; în economia politică, preocuparea față de relațiile de exploatare, și mai ales față de

capitalismul birocratic, orientându-ne spre maturizarea revoluției și impactul Războiului Popular asupra bazei, precum și atenția la relațiile economice ale imperialismului, căutându-le consecințe politice; în socialismul științific ne concentrăm pe Războiul Popular și pe exprimarea lui concretă în țară, întrucât avem mereu în vedere problema puterii politice și, în special, formarea și dezvoltarea ei ca Stat Nou.

2. Despre conținuturi. Partea cea mai substanțială și mai dezvoltată a Gândirii lui Gonzalo se găsește în linia politică generală a Partidului; această gândire susține direct, prin urmare, linia și cele cinci elemente ale sale, punctul de plecare fiind modul în care înțelege și menține ferm Programul partidului pe linia de plutire.

3. În cadrul Gândirii lui Gonzalo trebuie să evidențiem îndeplinirea remarcabilă a cerințelor formulate de Președintele Mao: soliditate teoretică, înțelegere a istoriei și o bună conducere practică din punct de vedere politic.

IV. Ce este fundamental?

Ceea ce este fundamental în Gândirea lui Gonzalo este problema puterii politice; concret, cucerirea puterii politice în Peru, în întregime și complet în toată țara, ca urmare a aplicării adevărului universal al marxism-leninism-maoismului în revoluția noastră. Dar, fiind o gândire comunistă, înțelege cucerirea puterii politice în Peru ca o parte a cuceririi puterii pentru proletariat la nivel mondial; și că cucerirea puterii în țară, modelându-se astăzi în comitetele populare, zonele de bază și Republica Populară a Noii Democrații în formare, în perspectiva înființării Republicii Populare Peruane, slujește la instaurarea dictaturii proletariatului în țara noastră, pentru că fără ea este imposibil a se înainta spre comunism. Și, toate acestea au rolul de a sluji ferm și hotărât constituirea

republicilor populare și în principal a dictaturii proletariatului în întreaga lume, sub conducerea partidelor comuniste, cu armate revoluționare de tip nou, prin intermediul războiului popular și dezvoltarea revoluțiilor culturale, pentru ca comunismul să lumineze tot Pământul.

V. Făurit în lupta dintre cele două linii

Gândirea lui Gonzalo s-a format printr-o luptă persistentă, fermă și înțeleaptă dintre cele două linii, prin apărarea liniei proletare și înfrângerea liniilor revizioniste. Printre cele mai remarcabile lupte care merită să fie evidențiate se numără cele purtate împotriva revizionismului contemporan, reprezentate aici de Del Prado și acoliții săi; cei care s-au ridicat împotriva lichidaționismului de dreapta al lui Paredes și al bandei sale; cei care s-au ridicat împotriva lichidaționismului de stânga condus de cel care se numea Sergio și autoprocamației său „bolșevici”; și împotriva liniei oportuniste de dreapta care s-a opus inițierii luptei armate. Fără luptă, Gândirea lui Gonzalo nu ar fi putut fi dezvoltată; iar remarcabila sa abordare a luptei dintre cele două linii în cadrul partidului este o chestiune fundamentală pe care trebuie să o studiem și să o înțelegem.

A studia și a aplica în principal Gândirea lui Gonzalo este decisiv pentru a ajuta mai bine Partidul, pentru desfășurarea Războiului Popular și pentru revoluția mondială. La fel, a învăța de la Președintele Gonzalo este decisiv pentru a sluji poporul din toată inima.

III.

Program și statut

Programul

Partidul Comunist din Peru se bazează pe și este călăuzit de marxism-leninism-maoism, în principal maoism și, în special,

de Gândirea lui Gonzalo, ca aplicare creativă a adevărului universal la condițiile concrete ale revoluției peruane, așa cum a făcut-o Președintele Gonzalo, lider al partidului nostru.

Partidul Comunist din Peru, avangarda organizată a proletariatului peruan și parte integrantă a proletariatului internațional, susține în mod special următoarele principii de bază: Contradicția ca singura lege fundamentală a transformării neîncetate a materiei eterne. Masele fac istoria și „este corect să te revolți”.

Lupta de clasă, dictatura proletariatului și internaționalismul proletar. Necesitatea unui Partid Comunist marxist-leninist-maoist care să aplice ferm independența, autonomia și încrederea în forțele proprii.

Combaterea imperialismului, revizionismului și reacțiunii în mod hotărât și implacabil. Cucerirea și apărarea puterii cu ajutorul războiului popular. Militarizarea partidului și construcția concentrică a celor trei instrumente ale revoluției. Lupta dintre cele două linii ca forță motrice a dezvoltării partidului. Transformare ideologică constantă și predominanța liniei politicii în luarea deciziilor. Pentru a sluji poporul și revoluția proletară mondială.

Și, un altruism absolut și un stil de lucru drept și corect.

Partidul Comunist din Peru are comunismul ca scop final; având în vedere că actuala societate peruană este asuprită și exploatată de imperialism, capitalism birocratic și semifeudalism, revoluția cuprinde mai întâi o etapă democratică, apoi o a doua socialistă care va dezvolta ulterior revoluții culturale succesive. În prezent, odată cu Războiul Popular, Partidul dezvoltă revoluția democratică, având ca scop imediat preluarea puterii în toată țara. Din această cauză enumerăm următoarele obiective.

Proegamul general al revoluției democratice

1. Distrugerea statului peruan, a dictaturii exploatatorilor conduse de marea burghezie, a forțelor armate și a forțelor de represiune care îl susțin și a tuturor aparatelor sale birocratice.

2. Înlăturarea întregii opresiuni imperialiste, în principal american, și a celei social-imperialiste sovietice și a oricărei puteri sau țări imperialiste. În general, va avea loc confiscarea monopolurilor, companiilor, băncilor și tuturor formelor proprietății lor, inclusiv a datoriei externe.

3. Distrugerea capitalismul birocratic, atât privat, cât și de stat; de a-i confisca toate proprietățile, bunurile și drepturile economice în beneficiul noului stat, precum și pe cele aparținând imperialismului.

4. Lichidarea proprietății semifeudale și a tot ceea ce trăiește din ea, atât în mediul rural, cât și la oraș.

5. Respectarea proprietății și drepturilor burgheziei naționale sau burgheziei mijlocii, atât în mediul rural, cât și la oraș.

6. Lupta pentru înființarea Republicii Populare Peruane, ca un front unit al claselor, bazat pe alianța muncitorească-țărănească, condusă de proletariat, călăuzit de Partidul său Comunist; ca model pentru noua democrație care aduce cu sine o nouă economie, o nouă politică și o nouă cultură.

7. Dezvoltarea Războiul Popular care, printr-o armată revoluționară de tip nou, aflată sub controlul absolut al Partidului, distruge vechea putere bucată cu bucată, în principal forțele lor armate și alte forțe represive. Aceasta ajută la construirea noii puteri pentru proletariat și popor.

8. Finalizarea formării națiunii peruane, unificând cu adevărat țara pentru a o apăra de orice agresiune reacționară și imperialistă, apărând drepturile minorităților.

9. Dezvoltarea proletariatului peruan ca parte a clasei muncitoare internațională și formarea și întărirea partidelor comuniste autentice și unificarea lor într-o mișcare comunistă internațională reînviată, condusă de marxism-leninism-maoism; totul ca o funcție de îndeplinire de către proletariat a marii sale misiuni istorice de clasă finală.

10. Apărarea libertăților, drepturilor, beneficiilor și cuceririlor pe care clasa muncitoare și masele le-au obținut cu prețul propriului sânge, recunoscându-le și garantând aplicarea lor autentică într-o „Declarație a Drepturilor Poporului”. Respectarea, în special, a libertății conștiinței religioase, dar în cel mai larg sens, a crede sau a nu crede. De asemenea, combaterea tuturor aranjamentelor dăunătoare interesului popular, în special orice formă de muncă neremunerată sau sarcinile personale și impozitele copleșitoare impuse maselor.

11. Egalitate reală pentru femei; un viitor mai bun pentru tineri; protecție pentru mame și copii; respect și sprijin pentru persoanele în vârstă.

12. O nouă cultură ca armă de luptă pentru solidificarea națiunii, care servește masele populare și este ghidată de ideologia științifică a proletariatului. Se va acorda o importanță deosebită educației.

13. Sprijinirea luptelor proletariatului mondial, ale națiunilor asuprite și ale popoarelor lumii; lupta împotriva superputerilor, Statele Unite și Uniunea Sovietică, imperialismului în general, și reacțiunii internaționale și revizionismului de toate tipurile, concepând revoluția peruană ca parte a revoluției proletare mondiale.

14. Lupta tenace și eroică pentru victoria completă a revoluției democratice la nivel național și după finalizarea acestei etape, imediat, fără pauză, pentru a începe revoluția socialistă, astfel încât, împreună cu proletariatul mondial,

națiunile oprimate și popoarele lumii, prin revoluții culturale, va continua marșul umanității către scopul său final, comunismul.

Dar, avem în vedere că revoluția democratică din țară traversează o perioadă caracterizată prin:

1. adâncirea crizei generale a societății peruane, în principal a capitalismului birocratic.
2. reacționarizarea sporită a statului, astăzi condus de un guvern aprist, fascist și corporativist, în frunte cu genocidarul García Pérez.
3. intensificarea luptei de clasă, masele acceptând din ce în ce mai mult nevoia de a lupta și de a rezista.
4. Războiul Popular dezvoltându-se viguros și crescând și
5. nevoia poporului pentru o Republică Populară, construită după principiile Noii Democrații.

Document publicat de Partidul Comunist din Peru în anul 1988